

Rick Riordan s-a născut pe 5 iunie 1964 în San Antonio, Texas. A predat timp de cincisprezece ani limba engleză și științele sociale în diverse școli din Statele Unite, însă i-a fost destul de ușor să renunțe la cariera de profesor după ce a cunoscut succesul editorial cu literatura de factură polițistă, dar mai ales cu seria pentru copii *Percy Jackson și Olimpienii*, apărută deja la Editura Arthur. Ceea ce a început ca o simplă poveste inspirată din mitologie, spusă copiilor săi înainte de culcare, a devenit în câțiva ani o adevărată „modă” culturală, numai în librăriile americane fiind disponibile de-a lungul timpului peste treizeci și cinci de milioane de exemplare din seriile *Percy Jackson*, *Cronicile familiei Kane*, *Eroii Olimpului* și *Magnus Chase și zeii din Asgard*. Până în prezent, Rick Riordan a ocupat deja locul întâi pe lista *New York Times* a celor mai bine vânduți autori, iar traduceri din cărțile sale au apărut în peste treizeci de țări.

RICK RIORDAN

PERCY JACKSON ȘI OLIMPIENII

Hoțul fulgerului

Traducere din limba engleză și note
de Alex Moldovan

Mulțumiri

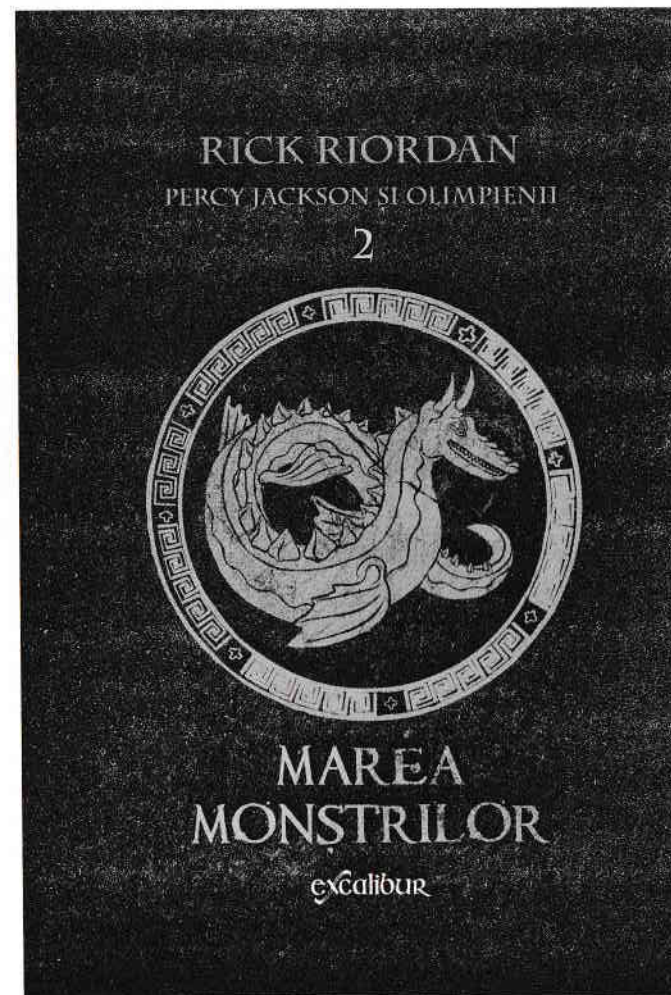
Fără sprijinul unor ajutoare de nădejde, aș fi fost ucis de monștri de mai multe ori în timpul strădaniei mele de a încredința tiparului această poveste. Îi mulțumesc fiului meu cel mare, Haley Michael, primul care a auzit povestea, fiului meu cel mic, Patrick John, care, la vârsta de șase ani, este cea mai echilibrată persoană din familie, și soției mele, Becky, care trebuie să accepte numeroasele ore petrecute de mine la Dealul Semizeilor. Îi mulțumesc, de asemenea, echipei mele de ajutoare din ciclul gimnazial: Travis Stoll, isteț și rapid ca Hermies, C.C. Kellogg, iubită ca Atena, Allison Bauer, cu ochiul limpede precum Artemis, zeița vânătorii, și doamnei Margaret Floyd, înțeleaptă și amabilă cunoscătoare a englezei de nivel gimnazial. Aprecierile mele se îndreaptă și spre profesorul Egbert J. Bakker, extraordinar clasicist, Nancy Gallt, agent literar *summa cum laude*, Jonathan Burnham, Jennifer Besser și Sarah Hughes pentru că au crezut în Percy.

CUPRINS

I. În care o fac să dispară din greșeală pe profesoara de algebră pregătitoare	5
II. În care trei bătrâne tricotează șosetele morții	20
III. În care Grover rămâne pe neașteptate fără pantaloni	33
IV. În care mama mă învață să mă lupt cu taurii	48
V. În care joc cărți cu un cal	61
VI. În care devin stăpânul absolut al băii	79
VII. În care prânzul meu se transformă în fum	97
VIII. În care capturăm un steag	111
IX. În care mi se încredințează o misiune	131
X. În care distrug un autocar în perfectă stare de funcționare	153
XI. În care vizităm magazinul cu pitici de grădină	172
XII. În care primim sfaturi de la un pudel	191
XIII. În care plonjez spre moarte	199
XIV. În care devin un fugar celebru	214
XV. În care un zeu ne cumpără cheeseburgeri	221
XVI. În care ducem o zebură la Vegas	243
XVII. În care cumpărăm paturi de apă	267

XVIII. În care Annabeth își exersează calitățile de dresor	284
XIX. În care aflăm adevărul, într-un fel	300
XX. În care mă lupt cu ruda mea cea ticăloasă ...	320
XXI. În care îmi rezolv treburile	333
XXII. În care se împlinește profeția	353
Mulțumiri	374

Aventura eroilor din Tabăra Semizeilor este abia la început. Află din volumul următor prin ce încercări mai trec noii noștri prieteni.

Dă pagina și citește un fragment.

Redactor: Iulia Pomagă
Tehnoredactor: Corneliu Frumosu
Coperta: Alexandru Daș
Ilustrația copertei: Mircea Pop

ISBN general: 978-630-321-553-2
ISBN volumul I: 978-630-321-552-5

Rick Riordan
Percy Jackson & the Olympians
Book One: *The Lightning Thief*

Copyright © 2005 by Rick Riordan
Permission for this edition was arranged through the Nancy Gallt
Literary Agency.
All rights reserved.

© Editura Arthur, 2024, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art.

❧ CAPITOLUL I ❧

*În care o fac să dispară din greșeală
pe profesoara de algebră pregătitoare*

Uitați cum stă treaba, nu eu am cerut să fiu semizeu. Dacă citiți asta gândindu-vă c-ați putea fi unul, vă dau un sfat: închideți cartea chiar acum. Credeți minciuna pe care v-a spus-o mama sau tata despre nașterea voastră și încercați să duceți o viață normală.

E periculos să fii semizeu. Și înfricoșător. De cele mai multe ori, ajungi să mori în chinuri și umilit.

Dacă sunteți niște puști normali și citiți cartea asta închipuindu-vă că e pură ficțiune e minunat. Citiți mai departe. Vă invidiez că puteți crede că nimic din toate acestea nu s-a întâmplat cu adevărat.

Dar dacă vă recunoașteți în aceste pagini, dacă vă tulbură, opriți-vă imediat din lectură. S-ar putea să fiți de-ai noștri. Și odată ce știți asta, e doar o chestiune de timp până când vor simți și ei și vor veni după voi.

Să nu ziceți că nu v-am avertizat.

Mă numesc Percy Jackson.

Am doisprezece ani. Până acum câteva luni eram elev la Academia Yancy, o școală particulară cu internat, pentru copii cu probleme, situată în nordul statului New York.

Sunt un copil cu probleme?

Da. S-ar putea spune asta.

Aș putea-o dovedi în orice moment al vieții mele scurte și mizerabile, dar lucrurile s-au înrăutățit cu adevărat în luna mai, anul trecut, când am făcut o excursie cu clasa în Manhattan – douăzeci și opt de copii zănateci și doi profesori, într-un autobuz școlar galben, mergând la Muzeul Metropolitan de Artă ca să se uite la antichități grecești și romane.

Știu că sună a tortură. Cele mai multe excursii de la Yancy așa și erau.

Dar domnul Brunner, profesorul nostru de latină, ne însoțea în această călătorie, așa că aveam ceva speranțe.

Domnul Brunner era un tip în floarea vârstei, imobilizat într-un scaun cu rotile. Avea părul rar, barba încălцитă și o jachetă de tweed uzată, care mirosea întotdeauna a cafea. N-aș fi zis că e un tip de treabă, dar ne spunea povești și glume și ne lăsa să ne jucăm în timpul orelor. Avea și o minunată colecție de arme și armuri romane, așa că era singurul profesor la ora căruia nu adormeam.

Speram ca această călătorie să meargă bine. Cel puțin, speram ca măcar o dată să nu intru în vreo încurcătură.

Da' știu că m-am înșelat!

Dar, vedeți voi, în excursii mi se întâmplă lucruri rele. Precum cea cu școala, din clasa a cincea. Atunci am mers la câmpul de luptă de la Saratoga și am avut un accident cu un tun din timpul Războiului de Independență. Nu ochisem spre autobuzul școlii, dar, desigur, m-au exmatriculat oricum. Și înainte de asta, la școala unde eram în clasa a patra, am făcut un tur în culisele bazinului cu rechini de la Marine World, iar pe podium am atins

maneta greșită și clasa noastră a făcut o baie neplanificată. Și mai înainte... Ei bine, cred că v-ați prins.

Dar în această călătorie, eram hotărât să fiu cuminte.

Tot drumul până în oraș, a trebuit s-o suport pe Nancy Bobofit, o roșcată pistruiată, cleptomană, care îi arunca în ceafă lui Grover, prietenul meu cel mai bun, bucăți dintr-un sendviș cu unt de arahide și ketchup.

Grover era o țință ușoară. Un sfrijit. Plângea când se enerva. Cred că rămăsese repetent de câteva ori, pentru că era singurul elev de clasa a șasea cu acnee și un început vag de barbă. Mai presus de toate, era schilod. Și avea scutire pe viață de la ora de educație fizică pentru că avea probleme la musculatura picioarelor. Avea un umblet ciudat, de parcă l-ar fi durut fiecare pas, dar nu vă lăsați păcăliți. Ar fi trebuit să-l vedeți când se servea la prânz *enchilada*¹.

Deci spuneam că Nancy Bobofit arunca bucățele de sendviș, care rămăneau în părul lui castaniu, ondulat, și ea știa că nu-i puteam face nimic, pentru că eram pus în libertate sub supraveghere. Directorul mă amenințase cu moartea prin suspendarea în cadrul școlii, dacă ceva rău, jenant sau chiar ușor distractiv s-ar fi întâmplat în această excursie.

— O omor, am murmurat.

Grover a încercat să mă calmeze.

— Nu-i nimic. Îmi place untul de arahide.

Apoi s-a ferit de o altă bucată din prânzul lui Nancy.

— Pân-aici! am zis eu.

Am dat să mă ridic, dar Grover m-a tras înapoi.

¹ Fel de mâncare mexican, care constă în *tortillas* umplute cu un amestec de legume și carne tocată, gătită la cuptor, cu cașcaval ras deasupra.

— Ești sub supraveghere, mi-a amintit el. Știi cine va fi acuzat dacă se întâmplă ceva.

Privind înapoi, îmi doresc s-o fi aranjat pe Nancy Bobofit pe loc. Suspendarea în cadrul școlii ar fi fost zero în comparație cu porcăria în care eram pe punctul de-a intra.

Domnul Brunner conducea turul muzeului.

Mergea în față, în scaunul cu rotile, ghidându-ne prin galeriile mari, cu ecou, pe lângă vechi statui de marmură și vitrine de sticlă pline cu piese de ceramică extrem de vechi, vopsite în negru cu portocaliu.

Eram uimit de faptul că lucrurile astea supraviețuiseră două, trei mii de ani.

Ne-a adunat în jurul unei coloane de piatră, înaltă de patru metri, cu un sfinx mare deasupra, și a început să ne spună că era o piatră de mormânt, o stelă, pentru o fată cam de vârsta noastră. Ne-a povestit despre sculpturile de pe părțile laterale. Încercam să ascult ce avea de spus, pentru că era destul de interesant, dar toată lumea din jur vorbea și de fiecare dată când le spuneam să tacă, celălalt profesor însoțitor, doamna Dodds, se uita urât la mine.

Doamna Dodds era o profesoară de matematică micuță, din Georgia, care purta mereu o jachetă din piele neagră, chiar dacă avea cincizeci de ani. Părea suficient de dură cât să-ți doboare dulapul cu un Harley. Venise la Yancy la jumătatea anului, când fostul nostru profesor de matematică suferise o depresie.

Din prima zi, doamna Dodds a îndrăgit-o pe Nancy Bobofit și și-a dat seama că eu eram un pui de drac. Obişnuia să arate cu degetul ei strâmb spre mine și să

spună: „Acum, scumpete“, pe un ton mios, și știam că urma o lună de detenție după cursuri.

Odată, după ce m-a pus să șterg răspunsurile din niște vechi caiete de lucru de matematică până la miezul nopții, i-am spus lui Grover că doamna Dodds nu merită să fie considerată o ființă umană. El m-a privit foarte serios și mi-a spus:

— Ai perfectă dreptate.

Domnul Brunner vorbea despre arta funerară grecească.

În cele din urmă, Nancy Bobofit a chicotit pe seama tipului gol de pe stelă, iar eu m-am întors și am spus:

— N-ai de gând să *taci* odată?

Vorbisem mai tare decât intenționasem.

Întregul grup a râs. Domnul Brunner s-a oprit din povestit și m-a întrebat:

— Domnule Jackson, ai zis ceva?

M-am înroșit tot.

— Nu, domnule, i-am răspuns.

Domnul Brunner a arătat spre una dintre imaginile de pe stelă.

— Poți să ne spui ce reprezintă această imagine?

M-am uitat la sculptură și m-am simțit ușurat pentru că știam.

— Acesta e Cronos¹ mâncându-și copiii, nu-i așa?

— Da, a spus domnul Brunner, evident nemulțumit. Și a făcut asta pentru că...

¹ În mitologia greacă, este conducătorul Titanilor și tatăl zeilor olimpieni. În general, în această carte autorul face referire la zei-tăți din panteonul grec. Singurele zeități din panteonul roman la care face trimitere autorul sunt cele trei Furii/Binevoitoare (care în mitologia greacă se numesc Erinii/Eumenide) și cele trei Parce (Moire, în mitologia greacă).

— Păi...

Mi-am stors creierii să-mi amintesc.

— Cronos era zeul-rege, și...

— Zeu? a întrebat domnul Brunner.

— Titan, m-am corectat. Și... n-avea încredere în copiii săi, care erau zei. Deci, ăăă... Cronos i-a mâncat, nu-i așa? Dar soția sa l-a ascuns pe micul Zeus¹ și i-a dat în schimb lui Cronos să mănânce un bolovan. Și, mai târziu, când Zeus a crescut, el și-a păcălit tatăl, pe Cronos, să-i regurgiteze pe frații și surorile sale...

— Căh! a spus una dintre fetele din spatele meu.

— ...și a fost o mare bătălie între zei și Titani, am continuat, iar zeii au câștigat.

Chicote dinspre grup.

În spatele meu, Nancy Bobofit i-a șoptit unei prietene:

— De parcă asta ne va folosi cândva. De parcă la angajare ne vor zice: „Vă rugăm să explicați de ce Cronos și-a mâncat copiii.“

— Și de ce, domnule Jackson, a spus Brunner, ca să parafralez excelenta întrebare a domnișoarei Bobofit, contează asta în viața reală?

— Te-a prins, mi-a șoptit Grover.

— Taci din gură, a zis Nancy printre dinți, cu fața mai roșie decât părul.

Cel puțin fusese prinsă la înghesuială și Nancy. Domnul Brunner era singurul care o prindea spunând lucruri aiurea. Urechile lui erau ca un radar.

¹ Cel mai mare zeu din Olimp, stăpânul absolut al oamenilor și al zeilor. Era considerat zeul cerului și al trăsnetelor. Fiul lui Cronos și al Rheeli, fratele lui Poseidon și al lui Hades; soțul Herei. Locuia în palatul său aflat pe crestele Olimpului, de unde, înconjurat de ceilalți zei, conducea destinele lumii, împărțind binele și răul. Printre simbolurile puterii sale se numără fulgerul, vulturul și stejarul.

M-am gândit la întrebarea lui și am ridicat din umeri.

— Nu știu, domnule.

Domnul Brunner m-a privit dezamăgit.

— Ei bine, primești jumătate de punct, domnule Jackson. Zeus i-a servit, într-adevăr, lui Cronos un amestec de muștar și vin care l-a făcut să-i dea afară pe ceilalți cinci copii ai săi, care, desigur, fiind zei nemuritori, trăiseră și crescuseră complet nedigerați în stomacul Titanului. Zeii și-au învins tatăl, l-au tăiat în bucăți cu propria-i coasă și i-au împrăștiat rămășițele în Tartar, cea mai întunecată parte a Lumii Subpământene. Păstrând același ton optimist, e timpul pentru masa de prânz. Doamnă Dodds, vreți să ne conduceți înapoi afară?

Clasa se deplasa în dezordine, fetele ținându-se de burtă și băieții împingându-se și purtându-se ca niște idioți.

Grover și cu mine eram pe punctul de a-i urma, când domnul Brunner m-a strigat:

— Domnule Jackson!

Eram sigur că asta urma.

I-am spus lui Grover să plece. Apoi m-am întors spre domnul Brunner.

— Da, domnule.

Domnul Brunner avea o privire care te urmărea – ochi câprui pătrunzători care păreau bătrâni de când lumea și care văzuseră totul.

— Trebuie să aflu răspunsul la întrebarea mea, mi-a spus domnul Brunner.

— Despre Titani?

— Despre viața reală. Și despre cum studiile tale se aplică în ea.

— A...

— Tot ce înveți de la mine, a continuat el, este extrem de important. Mă aștept să tratezi aceste informații ca atare. Am mari așteptări de la tine, Percy Jackson.

Aș fi vrut să mă enervez, tipul ăsta chiar exagera.

Adică, sigur, era destul de mișto în zilele în care organiza un turneu, când se îmbrăca în armură romană și striga: „Salutare!” și ne provoca, sabie contra cretă, să fugim la tablă și să-i numim pe toți grecii și romanii care trăiseră vreodată și pe mamele lor și pe zeii cărora li se închinaseră. Dar domnul Brunner se aștepta să fiu la fel de bun ca toți ceilalți, în ciuda faptului că eram dislexic și sufeream de deficit de atenție și nu obținusem în viața mea un calificativ mai bun de „suficient”. Nu – el nu se aștepta să fiu *la fel de bun*, el se aștepta să fiu *mai bun*. Iar eu pur și simplu nu puteam reține toate acele nume și întâmplări, cu atât mai puțin să le scriu corect.

Am mormăit ceva despre faptul că o să mă străduiesc, iar domnul Brunner a aruncat o privire lungă și tristă spre stelă, de parcă ar fi participat la înmormântarea acelei fete.

Mi-a zis să ies și să mă duc la masă.

Clasa se strânsese pe treptele din fața muzeului, de unde puteam urmări trecerea pietonilor pe Fifth Avenue.

Deasupra se pregătea o furtună uriașă, cu nori mai negri decât văzusem vreodată. M-am gândit că poate are de-a face cu încălzirea globală sau așa ceva, pentru că vremea din tot statul New York fusese ciudată de la Crăciun încoace. Furtuni mari de zăpadă, inundații, incendii provocate de trăsnete. N-aș fi fost surprins dacă ar fi fost un uragan.

Nimeni altcineva nu părea să observe. Câțiva băieți bombardau porumbeii cu biscuiți Lunchables. Nancy

Bobofit încerca să subtilizeze ceva din poșeta unei doamne și, desigur, doamna Dodds nu vedea nimic.

Grover și cu mine ne-am așezat pe marginea fântânii, departe de ceilalți. Ne gândeam că, poate, dacă făceam asta, lumea nu și-ar fi dat seama că suntem de la școala *aceea*, școala de ciudați ratați care nu se puteau integra altundeva.

— Detenție? a întrebat Grover.

— Nu, am spus. Nu de la Brunner. Dar aș vrea să mă mai slăbească. Adică – nu sunt un geniu.

Grover a tăcut o vreme. Apoi, când mă gândeam că va face un comentariu filozofic profund ca să mă facă să mă simt mai bine, a zis:

— Îmi dai mie, te rog, mărul tău?

Nu prea aveam poftă de mâncare, așa că i l-am dat.

Mă uitam la valul de taxiuri care cobora pe Fifth Avenue și mă gândeam la apartamentul mamei mele, care era doar un pic mai spre periferie față de locul în care ne aflam. N-o mai văzusem de la Crăciun. Îmi doream tare mult să sar într-un taxi și să merg acasă. Ea m-ar fi îmbrățișat și ar fi fost bucuroasă să mă vadă, dar ar fi fost și dezamăgită. M-ar fi trimis înapoi la Yancy, mi-ar fi amintit că trebuie să mă străduiesc mai mult, chiar dacă era a șasea mea școală în șase ani și urma, probabil, să fiu dat afară din nou. N-aș fi suportat privirea *aceea* tristă pe care mi-ar fi aruncat-o.

Domnul Brunner și-a parcat scaunul cu roțile la baza rampei pentru persoanele cu handicap. Mânca țelină și citea un roman. O umbrelă roșie i se ridica din spatele scaunului, făcându-l să arate ca o măsuță de cafenea motorizată.

Tocmai voiam să-mi despachetez sendvișul, când Nancy Bobofit a apărut în fața mea cu prietenele ei urâte – bănuiesc că se săturase să fure de la turiști – aruncându-și prânzul pe jumătate mâncat în poala lui Grover.

— Hopa, a zis ea și a rânjit, scoțând la iveală dinții strâmbi.

Avea pistrii portocalii, de parcă cineva i-ar fi pulverizat pe față cerealele Cheetos înmuiate.

Am încercat să rămân calm. Consilierul școlar îmi spusese de un milion de ori: „Numără până la zece, controlează-ți temperamentul.” Dar eram atât de supărat, că vedeam negru în fața ochilor. Îmi țiuiau urechile.

Nu-mi amintesc s-o fi atins, dar în secunda următoare, Nancy ședea în fund în fântână, strigând:

— Percy m-a împins!

Doamna Dodds s-a teleportat îndată lângă noi.

Câțiva puști șopteau:

— Ai văzut...

— Apa...

— De parcă ar fi apucat-o...

Nu știam despre ce vorbeau. Tot ce știam era că aveam iar probleme.

De îndată ce doamna Dodds s-a asigurat că biata Nancy e bine, promițându-i să-i ia un tricou nou de la magazinul de cadouri al muzeului etc. etc. doamna Dodds s-a întors spre mine. Avea o văpaie triumfătoare în ochi, de parcă făcusem ceva ce așteptase întreg semestrul.

— Acum, scumpete...

— Știu, am mormăit. O lună de șters caiete de lucru. N-ar fi trebuit să spun asta.

— Vino cu mine, mi-a spus doamna Dodds.

— Așteptați! a lătrat Grover. Eu sunt de vină. *Eu* am împins-o.

L-am privit uimit. Nu-mi venea să cred că încearcă să mă acopere. Doamna Dodds îl speria de moarte pe Grover.

Ea l-a privit atât de intens, încât i-a tremurat bărbia.

— Nu cred asta, domnule Underwood, spuse ea.

— Dar...

— Tu... vei... sta... aici.

Grover m-a privit cu îngrijorare.

— E în regulă, omule, i-am spus. Mulțumesc că ai încercat.

— Scumpete, a lătrat doamna Dodds la mine, *acum!*

Nancy Bobofit a rânjit.

I-am aruncat privirea care spunea cel mai convingător te-voi-ucide-mai-târziu. Apoi m-am întors s-o înfrunt pe doamna Dodds, dar nu era acolo. Stătea la intrarea în muzeu, tocmai în capul scărilor, chemându-mă cu gesturi nerăbdătoare.

Cum ajunsese acolo așa repede?

Am multe momente din-astea, în care mintea parcă îmi adoarme și mă trezesc că am ratat ceva, de parcă un fragment dintr-un puzzle ar fi căzut din univers lăsându-mă să mă holbez la locul gol pe care l-a lăsat. Consilierul școlar îmi spusese că asta ține de deficitul de atenție, de faptul că creierul meu interpretează greșit anumite lucruri.

Eu nu eram atât de sigur.

M-am dus după doamna Dodds.

La jumătatea treptelor, m-am uitat înapoi la Grover. Părea palid, uitându-se furios când la mine, când la domnul Brunner, de parcă ar fi vrut ca domnul Brunner să observe ce se întâmplă, dar domnul Brunner era absorbit de romanul lui.

Mi-am întors privirea. Doamna Dodds dispăruse din nou. Era în clădire, la capătul holului de la intrare.

„Bine“, m-am gândit. „Mă va obliga să cumpăr o cămașă nouă pentru Nancy de la magazinul de cadouri.“

Dar se pare că avea alt plan.

Am urmat-o în muzeu. Când, în sfârșit, am ajuns-o din urmă, ne aflam din nou în secțiunea greacă și romană.

În afară de noi, nu mai era nimeni în galerie.

Doamna Dodds stătea cu brațele încrucișate în fața unei imense frize de marmură cu zeii greci. Scotea un zgomot ciudat din gât, ca un mârâit.

Chiar și fără zgomotul ăla, tot aș fi fost agitat. E ciudat să fii singur cu un profesor, în special cu doamna Dodds. Era ceva în felul în care se uita la friză, de parc-ar fi vrut s-o pulverizeze...

— Ne-ai făcut probleme, scumpete, a spus.

Am făcut lucrul cel mai sigur. I-am spus:

— Da, doamnă.

Și-a tras manșetele gecii de piele.

— Chiar credeai c-o să scapi cu asta?

Privirea din ochii ei exprima mai mult decât nebunie. Era răutate pură.

„E profesoară“, m-am gândit eu agitat. „Doar n-o să-mi facă rău.“

I-am spus:

— Mă voi strădui mai mult, doamnă.

Clădirea a fost zguduită de un tunet.

— Nu suntem tâmpiți, Percy Jackson, a spus doamna Dodds. Era doar o chestiune de timp până să te găsim. Mărturisește și vei suferi mai puțin.

Nu știam despre ce vorbește.

Tot ce-mi venea în minte era că profesorii trebuie să fi găsit în camera din cămin ascunzătoarea pentru dulciuri pe care le vindeam. Sau poate își dăduseră seama că luasem eseul despre *Tom Sawyer* de pe internet fără să fi citit cartea, iar acum aveau de gând să-mi anuleze nota. Sau, și mai rău, aveau de gând să mă facă să citesc cartea.

— Deci? m-a întrebat ea.

— Doamnă, eu nu...

— Timpul tău a expirat, a rostit ea printre dinți.

Apoi, s-a întâmplat cel mai ciudat lucru din lume. Ochii au început să-i strălucească precum niște cărbuni de grătar. Degetele i s-au lungit, devenind gheare. Geaca ei s-a transformat în niște aripi mari, ca de piele. Nu era o ființă umană. Era o babă zbârcită, cu aripi de liliac și gheare, cu gura plină de colți galbeni, și era pe cale să mă facă ferfeniță.

Apoi, lucrurile au devenit și mai ciudate.

Domnul Brunner, care cu un minut în urmă era în fața muzeului, a intrat în galerie în scaunul cu roțile ținând în mână un stilou.

— Salutare, Percy! a strigat el, aruncându-și pixul prin aer.

Doamna Dodds s-a repezit la mine.

Cu un scheunat, am evitat-o și am simțit ghearele tăind aerul pe lângă urechea mea. Am prins pixul din zbor, dar, când mi-a ajuns în mână, nu mai era un pix. Era o sabie – sabia de bronz a domnului Brunner, pe care o folosea întotdeauna în ziua turneului.

Doamna Dodds s-a întors spre mine cu o privire criminală.

Mi s-au înmuia genunchii. Măinile îmi tremurau atât de rău, încât aproape că am scăpat sabia.

— Mori, scumpete! a mârâit ea.

Și a zburat direct spre mine.

M-a cuprins o groază fără margini. Din instinct, am rotit sabia.

Lama de metal i-a lovit umărul și a trecut prin corpul ei ca prin apă. Fâșșș!

Doamna Dodds era ca o mână de nisip în bătaia vântului. S-a prefăcut în pulbere galbenă și a dispărut pe dată, nelăsând în urmă decât mirosul de sulf, un tipăt de moarte și un fior malefic în aer, de parcă cei doi ochi strălucitori și roșii m-ar mai fi privit încă.

Eram singur.

Cu un pix în mână.

Domnul Brunner dispăruse. Nu mai era nimeni în afară de mine.

Măinile încă-mi tremurau. Probabil că prânzul meu fusese contaminat cu ciuperci halucinogene sau ceva de genul ăsta.

Îmi imaginasem eu totul?

Am ieșit.

Începuse să plouă.

Grover ședea lângă fântână, purtând pe cap o hartă a muzeului făcută coif. Nancy Bobofit era încă acolo, udă learcă de la baia din fântână, șușotind cu prietenile ei urâte. Când m-a văzut, a zis:

— Sper că doamna Kerr ți-a bătut fundul.

— Cine? am întrebat.

— *Profesoara noastră. Dăăă!*

Am clipit. N-aveam nicio profesoară pe nume Kerr. Am întrebat-o pe Nancy despre ce vorbește.

Ea și-a dat ochii peste cap și mi-a întors spatele.

L-am întrebat pe Grover unde era doamna Dodds:

— Cine? mi-a răspuns el.

Dar ezitase și nu voia să se uite la mine, așa c-am crezut că-și bate joc de mine.

— Nu-i amuzant, omule, i-am spus. E ceva grav.

Un tunet a bubuit deasupra noastră.

L-am văzut pe domnul Brunner stând sub umbrela lui roșie, citindu-și cartea, de parcă nu s-ar fi mișcat din loc.

M-am dus la el.

Și-a ridicat privirea, puțin deranjat.

— Ah, iată pixul meu. Te rog ca pe viitor să-ți aduci propriile instrumente de scris, domnule Jackson.

I-am dat pixul. Nici nu-mi dădusem seama că încă îl țineam în mână.

— Domnule, am spus, unde e doamna Dodds?

El m-a privit inexpresiv.

— Cine?

— Cealaltă însoțitoare, doamna Dodds. Profesoara de algebră pregătitoare.

El s-a încruntat și a privit înainte, puțin preocupat.

— Percy, nu este nicio doamnă Dodds în această excursie. Din câte știu, n-a fost nicio doamnă Dodds la Academia Yancy. Te simți bine?

În care trei bătrâne tricotează șosetele morții

Eram obișnuit cu experiențele mai ciudate, dar de regulă se terminau rapid. Halucinația asta fără sfârșit era mai mult decât puteam suporta. În tot restul anului școlar, mi s-a părut că întregul campus îmi juca o festă. Elevii se purtau de parcă ar fi fost absolut convinși că doamna Kerr – o femeie blondă, plină de viață, pe care n-o mai văzusem niciodată până când urcase în autobuzul nostru, la sfârșitul excursiei – fusese profesoara noastră de algebră pregătitoare începând de la Crăciun.

Din când în când strecuram câte o aluzie la doamna Dodds, doar ca să văd dacă-i pot prinde pe picior greșit, dar mă priveau ca pe un nebun.

Aproape că am ajuns să-i cred – doamna Dodds nu existase niciodată.

Aproape.

Dar Grover n-a reușit să mă păcălească. Atunci când îi pomeneam numele, el ezita, apoi susținea că ea nu existase. Dar știam că minte.

Ceva se întâmpla. Ceva *chiar* se petrecuse la muzeu.

În timpul zilei nu prea aveam timp să mă gândesc la asta, dar noaptea, imaginile cu doamna Dodds, cu gheare și aripi lucioase, mă făceau să mă trezesc acoperit de-o sudoare rece.

Vremea a continuat să fie capricioasă, ceea ce nu mi-a îmbunătățit starea de spirit. Într-o noapte, o furtună

a deschis ferestrele dormitorului. Câteva zile mai târziu, cea mai mare tornadă întâlnită vreodată în Valea Hudson a aterizat la doar optzeci de kilometri de Academia Yancy. Unul dintre subiectele de la ora de studii sociale a fost numărul neobișnuit de avioane mici care se prăbușiseră în timpul anului în Atlantic din pricina rafalelor bruște.

Am început să fiu irascibil și iritabil aproape tot timpul. Calificativele mele au scăzut de la „satisfăcător” la „insuficient”. Mă certam mai des cu Nancy Bobofit și cu prietenele ei. Eram dat afară aproape de la fiecare oră.

În cele din urmă, când profesorul nostru de engleză, domnul Nicoll, m-a întrebat pentru a milioana oară de ce mi-a fost prea lene să învăț pentru testul de ortografie, am cedat. L-am făcut bețivan bătrân. Nici măcar nu știam sigur ce zic, dar suna bine.

În săptămâna următoare, directorul i-a trimis mamei o scrisoare și astfel a devenit oficial: urma ca la anul să nu mai fiu primit înapoi la Academia Yancy.

„Minunat”, mi-am spus. „E minunat.”

Mi-era dor de casă.

Mi-aș fi dorit să fiu cu mama în micul nostru apartament din Upper East Side, chiar dacă aș fi fost nevoit să merg la o școală publică și să cad la pace cu tatăl meu vitreg cel enervant și cu partidele lui stupide de poker.

Și totuși..., la Yancy erau niște lucruri care mi-ar fi lipsit. Pădurile pe care le vedeam de la fereastra dormitorului meu, râul Hudson în depărtare, mirosul pinilor. Mi-ar fi fost dor de Grover, care fusese un prieten bun, chiar dacă era cam ciudat. Mi-era teamă că nu va supraviețui anul viitor fără mine.